

Arrest

nr. 200 687 van 5 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HERMANS
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 augustus 2017 met referentienummer 71662.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. HERMANS verschijnt voor verzoeker, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 9 mei 2009 België binnen en vraagt op 11 mei 2009 asiel aan. Op 18 juni 2010 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker keert terug naar Afghanistan van 13 februari 2016 tot en met 12 maart 2016 en van 15 januari 2017 tot en met 25 februari 2017. Verzoeker wordt hierover gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 17 mei 2017.

1.3. Op 7 juli 2017 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Khalazi, in het district Chardara in de provincie Kunduz. U bent van Pashtoense origine en soennitisch moslim. U bent ongeschoold, maar kan wel lezen en schrijven. U werkte mee met uw ooms op de landbouwgronden.

Naar aanleiding van uw asielaanvraag verklaarde u dat u Afghanistan diende te ontvluchten omdat u door de Taliban werd gevisieerd. Zij zouden hebben gemeend dat u hen had verraden. Zij zouden een van uw broers hebben vermoord. In januari of februari 2009 heeft u Afghanistan verlaten. U kwam naar België en vroeg hier op 11 mei 2009 asiel aan.

In de beslissing van 21 juni 2010 motiveerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) waarom er geen geloof kon worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Omdat uw herkomst uit het district Chardara wel aannemelijk werd geacht, kreeg u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Op 24 september 2014 werden u en andere personen, waaronder uw halfbroer O.R.(...) (o.v. 6.843.513), gearresteerd. U zet een tijd in voorlopige hechtenis op verdenking van mensensmokkel. U werd niet veroordeeld.

Uit informatie die aan het CGVS werd overgemaakt, blijkt dat u op 25 februari 2017 door de Federale Luchthavenpolitie te Zaventem werd gecontroleerd. U was in het bezit van een Afgaans paspoort. De stempels in dit paspoort toonden aan dat u twee keer naar Afghanistan bent teruggereisd: van 13 februari 2016 tot en met 12 maart 2016 en van 15 januari 2017 tot en met 25 februari 2017.

In een brief van 27 februari 2017 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het CGVS gevraagd om uw internationale beschermingsstatus te herzien.

Met het oog op de mogelijke herziening van uw subsidiaire beschermingsstatus en om u de gelegenheid te geven op dit nieuwe element te reageren, werd u op 17 mei 2017 door het CGVS uitgenodigd voor een nieuw gehoor.

U verklaart dat u naar Kunduz moest terugkeren omdat uw moeder ziek is. U stelt ook dat u de subsidiaire beschermingsstatus dient te behouden omdat de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig is.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: medische attesten van uw moeder, enkele röntgenfoto's en documenten in verband met uw handelszaak.

B. Motivering

U kreeg op 21 juni 2010 subsidiaire bescherming. Uit een grondige analyse van de situatie in uw regio bleek dat er in uw regio een reëel risico bestond van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art 48/4 §2 c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst uit die regio, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden, werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Ondanks het feit dat u een internationale beschermingsstatus werd toegekend blijkt duidelijk uit artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet dat de status van subsidiaire beschermde in beginsel geen permanente status is, en dat een onderdaan van een derde land onder bepaalde omstandigheden kan ophouden een subsidiair beschermde te zijn. Artikel 55/5 Vreemdelingenwet bepaalt immers dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze

hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is „ingrijpend en niet-voorbijgaand” in de zin van artikel 55/5 Vreemdelingenwet, wanneer de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en niet-voorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reële risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).

Er moet wat dit betreft worden gewezen op artikel 48/5 §3 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reële risico op ernstige schade en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel blijft.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het

Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Verder dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Kabul vestigt. Uw verblijf in Afghanistan is op zich al een aanwijzing dat u zich aan de situatie van onveiligheid in uw beweerd regio van herkomst kan onttrekken en daar over een vestigingsalternatief beschikt. Bovendien merkt het CGVS op dat u een alleenstaande man van bijna dertig jaar oud bent die geen melding maakt van gezondheidsklachten. U bent zowel het Dari als het Pashtou, de twee Afghaanse landstalen, perfect machtig (CGVS, 17 maart 2010, p.4, 5) en u blijkt overweg te kunnen met sociale media. U heeft ook een nuttige werkervaring opgebouwd. U stelt dat u sinds 2012 een zelfstandige activiteit uitoefent en eigenaar bent van twee handelszaken in Brussel en Gosselies. Verwacht mag worden dat uw ondernemingszin ook in uw land van herkomst dienstig kan zijn. Het CGVS merkt voorts op dat Kabul u mogelijks helemaal niet zo onbekend is. Alleszins bent u recent twee keer naar Kabul teruggereisd. Hoewel u tijdens het gehoor beloofde foto's te zullen doorsturen waarop u in Kunduz te zien bent (CGVS, p.6), stelt het CGVS vast dat u om de ene of de andere reden die belofte niet bent nagekomen. Het is dan ook onduidelijk of u ook effectief in Kunduz bent geweest. Verder kan worden gewezen op uw zeer merkwaardige houding als u gevraagd wordt of u voor uw komst naar België in 2009 in Kabul verbleven heeft. U antwoordt dat u daar "misschien" was (CGVS, p.8), dat u er verder geen informatie over heeft en niet kan zeggen hoelang u daar dan verbleef (CGVS, p.9). U herhaalt nog enkele keren dat u zich niet kan herinneren of en hoelang u in Kabul geweest bent (CGVS, p.9). Dat u hieraan twijfelt, doet alleszins vermoeden dat u een tijdlang in de hoofdstad heeft gewoond. Wat dit betreft, kan ook worden opgemerkt dat u op uw Facebookprofiel beweert dat u ooit studeerde aan de Dawat universiteit. Dat u, zogezegd een landbouwer uit Kunduz, interesse toont in studies aan een universiteit in Kabul, is opmerkelijk. Voorts kon tijdens het gehoor

worden vastgesteld dat u weigert zicht te bieden op een eventueel netwerk. Geconfronteerd met een foto die u tijdens uw asielprocedure neerlegde en waarop een man en drie kinderen te zien zijn, zegt u dat u niet weet wie de personen op de foto zijn. U beweert dat u zelfs niet meer kan zeggen of het al dan niet familie van u betreft (CGVS, p.7). Dit is opmerkelijk, daar u tijdens een eerder gehoor nog verklaarde dat dit uw oom en zijn kinderen zijn (CGVS, 17 maart 2010, p.6). Over een andere foto van drie kinderen zegt u dat u één van hen bent, maar dat u de andere kinderen niet kent (CGVS, p.7). Nochtans zei u eerder dat dit de kinderen van uw broer waren (CGVS, 17 maart 2010, p.6). Dergelijk duidelijk gebrek aan medewerking is zeer opvallend en doet vermoeden dat u geen zicht wenst te bieden op de eventuele aanwezigheid van een netwerk in Kunduz of elders in Afghanistan. Tot slot merkt het CGVS op dat kan worden verondersteld dat u, eigenaar van enkele handelszaken, over de nodige financiële middelen beschikt om een eventuele (her)vestiging in Kabul te vergemakkelijken.

Gevraagd waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen, stelt u louter dat het nergens in Afghanistan veilig is (CGVS, p.8). Echter, de vaststelling dat u twee keer naar Afghanistan bent teruggereisd en daar geruime tijd verbleef, ondermijnt uw beweerde vrees voor de algemene situatie in uw land van herkomst in ernstige mate.

De veiligheidssituatie in Kabul kan gelet op bovenstaande vaststellingen als voldoende veilig worden beschouwd waardoor er in hoofde van burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gegeven dat u over een redelijk vestigingsalternatief beschikt wordt verder ondersteund door het feit dat u zonder noemenswaardige problemen tot twee keer toe naar Afghanistan bent teruggekeerd.

Wat uw tweevoudige terugkeer naar Afghanistan betreft, dient verder het volgende te worden opgemerkt. U zegt dat u zich daartoe verplicht zag omdat u uw zieke moeder moest bijstaan. Het CGVS merkt op dat uw beweerde motief voor uw terugkeer naar Afghanistan niet zeer geloofwaardig is. Gevraagd aan welke ziekte uw moeder lijdt, zegt u dat zij stress en diabetes heeft. U verklaart dat zij andere problemen heeft maar weet niet welke dat zouden zijn (CGVS, p.2). De talrijke medische attesten of een kopie ervan zijn niet zeer verhelderend. Zo vermeldt een van de stukken dat de patiënt 45 jaar oud is, terwijl u verklaart dat uw moeder tussen de 55 en de 60 jaar oud is (CGVS, p.3). Een ander attest stelt ook dat de patiënt een orthopedisch en handchirurg zag. U heeft geen idee waarom uw moeder die moest raadplegen. U verklaart nog dat men onderzoeken moest doen, maar dat u er verder niets over weet (CGVS, p.3). U legt verder x-rays voor maar weet niet wat er op te zien is: u heeft ze zelf niet bekeken, zo zegt u (CGVS, p.10). Het is merkwaardig dat u bijzonder weinig weet over de zogezegde gezondheidsproblemen van uw moeder. Alleszins wijst uw klaarblijkelijke desinteresse in haar situatie er op dat aan uw beweerde motief voor terugkeer geen geloof kan worden gehecht. Wat u dan wel heeft gedaan in Afghanistan en waar u heeft verbleven, maakt u bijgevolg niet duidelijk.

Bijgevolg kan worden besloten dat de omstandigheden op grond waarvan u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is.

Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot opheffing van de status van subsidiaire bescherming.

U haalde evenmin elementen aan waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet veranderen. De medische attesten dienen de gezondheidsproblemen van uw moeder te bevestigen. Gezien u daar zelf bijzonder vage verklaringen over aflegt, rijzen er ook ernstige twijfels bij de authenticiteit van deze stukken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De documenten in verband met uw handelszaak, bevestigen louter uw professionele activiteiten in België. Deze worden in deze beslissing niet betwist.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker is de mening toegedaan dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij reeds sinds 2009 in België verblijft en zich aldus de *“westerse waarden”* heeft toegeëigend waardoor hij in geval van een gedwongen terugkeer naar Afghanistan enorme moeilijkheden zal ondervinden om zich aldaar in de maatschappij te *“herintegreren”*. Hij vreest er het slachtoffer te worden van exclusie, discriminatie en geweld en verwijst hierbij naar het arrest nr. 181 307 van 26 januari 2017 van de Raad waarin een beslissing van de commissaris-generaal werd vernietigd omdat het CGVS *“evenmin”* een grondig onderzoek gevoerd heeft naar de gevaren voor de betrokkene bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst.

Wat betreft zijn *“verwesterd”* zijn, benadrukt verzoeker dat hij de beide landstalen beheerst, volledig geïntegreerd is en twee handelszaken uitbaat in Brussel en Gosselies. Hierdoor zal hij bij een terugkeer naar Afghanistan als *“buitenlander”* beschouwd worden die *“besmet is geraakt door het westen”*.

Verzoeker verwijst in dit verband tevens naar *“verschillende rapporten van de VN en verschillende wetenschappelijke publicaties, waarvan de relevante passage(s) geciteerd worden in bovenvermeld arrest (zie markeringen stuk 4)”*.

Verzoeker stipuleert dat het feit dat hij kortstondig terugkeerde naar Afghanistan om zijn zieke moeder te bezoeken, hier geen afbreuk aan kan doen. Integendeel, bij zijn terugkeer merkte hij meteen op dat hij niet meer zou worden geaccepteerd in de Afghaanse samenleving en als *“buitenlander”*, *“westerling”* en zelfs *“verrader”* zou worden aanzien.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5, eerste lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker houdt voor dat het CGVS de actuele toestand in Afghanistan, en meer specifiek in Kabul, ten onrechte als relatief veilig inschat. Hij verwijst hierbij naar en citeert uit het rapport van UNAMA dat hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 5). Verzoeker stelt dat het CGVS de actuele dreiging in Afghanistan, en meer specifiek in Kabul, relativeert door te stellen dat burgers niet het voornaamste doelwit maar enkel een *“collateral damage”* zijn van aanslagen uitgevoerd tegen specifieke doelwitten, zoals overheidsmedewerkers. Hij leidt hieruit af dat hij, telkens wanneer hij beroep dient te doen op de Afghaanse overheid of zich zelfs nog maar in de omgeving van een dienst of afdeling van de overheid bevindt, het slachtoffer riskeert te worden van een terroristische aanslag.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de volgende stavingstukken gevoegd:

- (1) verzoekers Belgische verblijfstitel;
- (2) het arrest nr. 181 307 van 26 januari 2017 van de Raad;
- (3) de relevante passages uit het rapport *“Afghanistan. Protection of Civilians in Armed Conflict: Midyear Report 2017”* van UNAMA van juli 2017.

2.2.2. Op 2 februari 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Security Situation”* van december 2017, p. 1-68 en 195-201.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

Wat de aangevoerde schending van artikel 5, eerste lid, van het EVRM betreft, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker niet het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel. Bijgevolg mist het middel, in zoverre de schending van deze verdragsbepaling wordt aangevoerd, juridische grondslag (*cf.* RvS 5 januari 2007, nr. X). Bovendien betreft de procedure voor de Raad politieke rechten en valt het dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich uit te spreken over burgerlijke rechten, zoals vrijheidsberovende maatregelen, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning.

Het tweede middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.3.3. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

Te dezen werd verzoeker bij beslissing van de commissaris-generaal van 18 juni 2010 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omdat er op dat ogenblik in zijn regio van herkomst, met name het district Chardara in de provincie Kunduz, een reëel risico van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger bestond als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en omdat hij een burger was voor wie op dat ogenblik het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht.

Middels de thans bestreden beslissing heft de commissaris-generaal de op 18 juni 2010 aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus op en dit op grond van artikel 57/6, eerste lid, 4°, *iuncto* het hierboven aangehaalde artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Daarbij wordt gemotiveerd dat niettegenstaande verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, de omstandigheden op grond waarvan hem deze status werd verleend niet langer bestaan en dat deze bijgevolg wordt opgeheven op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet, waarbij zeer uitvoerig wordt toegelicht dat verzoeker inmiddels over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan verzoeker initieel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Daar waar de commissaris-generaal op 18 juni 2010 voor verzoeker het tekort aan een reëel binnenlands vluchtalternatief nog geloofwaardig achtte, meent hij thans dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. De commissaris-generaal komt immers na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In het tweede middel betwist verzoeker aan de hand van een rapport van UNAMA de inschatting van de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en meer specifiek in de stad Kabul. Uit het door hem bijgebrachte rapport (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 5) blijkt evenwel niet dat er actueel voor burgers in de stad Kabul een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. In tegendeel, deze informatie ligt eerder in dezelfde lijn als de informatie waarop de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gebaseerd. In de bestreden beslissing wordt overigens niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 achteruit gegaan is, doch uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande uit de beschikbare informatie blijkt dat er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Door te argumenteren dat hij, telkens wanneer hij beroep dient te doen op de Afghaanse overheid of zich zelfs nog maar in de omgeving van een dienst of afdeling van de overheid bevindt, het slachtoffer riskeert te worden van een terroristische aanslag, tracht verzoeker de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren. Een dergelijke argumentatie kan de voorgaande appreciatie evenwel niet ombuigen en is niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in de stad Kabul zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Ook uit het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017, dat verwerende partij bij haar aanvullende nota van 2 februari 2018 voegt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8), blijkt niet dat er actueel voor burgers in de stad Kabul een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet is.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht het volgende gemotiveerd:

"Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Kabul vestigt. Uw verblijf in Afghanistan is op zich al een aanwijzing dat u zich aan de situatie van onveiligheid in uw beweerde regio van herkomst kan onttrekken en daar over een vestigingsalternatief beschikt. Bovendien merkt het CGVS op dat u een alleenstaande man van bijna dertig jaar oud bent die geen melding maakt van gezondheidsklachten. U bent zowel het Dari als het Pashtou, de twee Afghaanse landstalen, perfect machtig (CGVS, 17 maart 2010, p.4, 5) en u blijkt overweg te kunnen met sociale media. U heeft ook een nuttige werkervaring opgebouwd. U stelt dat u sinds 2012 een zelfstandige activiteit uitoefent en eigenaar bent van twee handelszaken in Brussel en Gosselies. Verwacht mag worden dat uw ondernemingszin ook in uw land van herkomst dienstig kan zijn. Het CGVS merkt voorts op dat Kabul u mogelijks helemaal niet zo onbekend is. Alleszins bent u recent twee keer naar Kabul teruggereisd. Hoewel u tijdens het gehoor beloofde foto's te zullen doorsturen waarop u in Kunduz te zien bent (CGVS, p.6), stelt het CGVS vast dat u om de ene of de andere reden die belofte niet bent nagekomen. Het is dan ook onduidelijk of u ook effectief in Kunduz bent geweest. Verder kan worden gewezen op uw zeer merkwaardige houding als u gevraagd wordt of u voor uw komst naar België in 2009 in Kabul verbleven heeft. U antwoordt dat u daar "misschien" was (CGVS, p.8), dat u er verder geen informatie over heeft en niet kan zeggen hoelang u daar dan verbleef (CGVS, p.9). U herhaalt nog enkele keren dat u zich niet kan herinneren of en hoelang u in Kabul

geweest bent (CGVS, p.9). Dat u hieraan twijfelt, doet alleszins vermoeden dat u een tijdlang in de hoofdstad heeft gewoond. Wat dit betreft, kan ook worden opgemerkt dat u op uw Facebookprofiel beweert dat u ooit studeerde aan de Dawat universiteit. Dat u, zogezegd een landbouwer uit Kunduz, interesse toont in studies aan een universiteit in Kabul, is opmerkelijk. Voorts kon tijdens het gehoor worden vastgesteld dat u weigert zicht te bieden op een eventueel netwerk. Geconfronteerd met een foto die u tijdens uw asielprocedure neerlegde en waarop een man en drie kinderen te zien zijn, zegt u dat u niet weet wie de personen op de foto zijn. U beweert dat u zelfs niet meer kan zeggen of het al dan niet familie van u betreft (CGVS, p.7). Dit is opmerkelijk, daar u tijdens een eerder gehoor nog verklaarde dat dit uw oom en zijn kinderen zijn (CGVS, 17 maart 2010, p.6). Over een andere foto van drie kinderen zegt u dat u één van hen bent, maar dat u de andere kinderen niet kent (CGVS, p.7). Nochtans zei u eerder dat dit de kinderen van uw broer waren (CGVS, 17 maart 2010, p.6). Dergelijk duidelijk gebrek aan medewerking is zeer opvallend en doet vermoeden dat u geen zicht wenst te bieden op de eventuele aanwezigheid van een netwerk in Kunduz of elders in Afghanistan. Tot slot merkt het CGVS op dat kan worden verondersteld dat u, eigenaar van enkele handelszaken, over de nodige financiële middelen beschikt om een eventuele (her)vestiging in Kabul te vergemakkelijken. Gevraagd waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen, stelt u louter dat het nergens in Afghanistan veilig is (CGVS, p.8). Echter, de vaststelling dat u twee keer naar Afghanistan bent teruggereisd en daar geruime tijd verbleef, ondermijnt uw beweerde vrees voor de algemene situatie in uw land van herkomst in ernstige mate.

De veiligheidssituatie in Kabul kan gelet op bovenstaande vaststellingen als voldoende veilig worden beschouwd waardoor er in hoofde van burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gegeven dat u over een redelijk vestigingsalternatief beschikt wordt verder ondersteund door het feit dat u zonder noemenswaardige problemen tot twee keer toe naar Afghanistan bent teruggekeerd."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht, en worden door verzoeker in zijn verzoekschrift volledig ongemoeid gelaten, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In het eerste middel voert verzoeker, verwijzend naar het arrest nr. 181 307 van 26 januari 2017 van de Raad, aan dat hij niet terug kan keren naar Afghanistan daar de Afgaanse gemeenschap hem niet meer zal accepteren omdat hij hier in België volledig geïntegreerd is en zich "westerse waarden" heeft toegeëigend. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker zijn vrees *in concreto* moet aantonen en dat hij hiertoe *in casu*, door louter te verwijzen naar verschillende rapporten van de VN en naar verschillende wetenschappelijke publicaties die werden opgenomen in bovenvermeld arrest, in gebreke blijft. Tevens dient te worden benadrukt dat hogervermeld arrest betrekking heeft op een individueel asiëldossier en dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). Daarenboven heeft verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing op geen enkel moment gewag gemaakt van zijn vrees om in geval van terugkeer naar Afghanistan als "buitenlander", "westerling" of "verrader" te worden aanzien. Verzoeker haalde tijdens het gehoor van 17 mei 2017 bij het CGVS als enige obstakel voor zijn terugkeer/hervestiging in Kabul de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan aan (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 17 mei 2017, p. 8 en 10). Nergens uit zijn verklaringen is gebleken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij "verwesterd" is. De commissaris-generaal kon dan ook terecht geen elementen afleiden die hierop wijzen. Ten slotte haalt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat hij verwesterd zou zijn en haalt hij evenmin concrete risico's aan die hij omwille van het zich eigen maken van "de westerse waarden" zal kunnen ondergaan. Hij beperkt zich tot de uiteenzetting dat hij reeds sinds 2009 in België verblijft en hier volledig geïntegreerd is waardoor hij in geval van gedwongen terugkeer naar Afghanistan enorme moeilijkheden zal ondervinden om zich aldaar in de maatschappij te "herintegreren" omdat de gemeenschap hem als "verwesterd" man niet meer zal accepteren, zodat hij het slachtoffer zal worden van exclusie, discriminatie en geweld, doch hiermee slaagt hij er niet in te concretiseren waaruit blijkt dat hij "verwesterd" zou zijn en waarvoor hij in dat geval bij een terugkeer vreest. Zo verzoeker voorhoudt dat hij bij zijn terugkeer meteen merkte dat hij niet meer zou worden geaccepteerd in de Afgaanse samenleving en als "buitenlander", "westerling" en zelfs "verrader" zou worden aanzien, komt hij niet verder dan het aanreiken van loutere verklaringen (*post factum*), waarbij men zich nog de vraag kan stellen waarom hij dan nog een tweede keer is teruggekeerd naar Afghanistan.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker van 13 februari 2016 tot en met 12 maart 2016 en van 15 januari 2017 tot en met 25 februari 2017 zonder noemenswaardige problemen naar Afghanistan is teruggekeerd.

Aan de bewering van verzoeker dat zijn terugkeer naar Afghanistan was ingegeven door de ziekte van zijn moeder, kan zoals blijkt uit de volgende pertinente vaststellingen uit de bestreden beslissing geen geloof worden gehecht:

“Wat uw tweevoudige terugkeer naar Afghanistan betreft, dient verder het volgende te worden opgemerkt. U zegt dat u zich daartoe verplicht zag omdat u uw zieke moeder moest bijstaan. Het CGVS merkt op dat uw beweerde motief voor uw terugkeer naar Afghanistan niet zeer geloofwaardig is. Gevraagd aan welke ziekte uw moeder lijdt, zegt u dat zij stress en diabetes heeft. U verklaart dat zij andere problemen heeft maar weet niet welke dat zouden zijn (CGVS, p.2). De talrijke medische attesten of een kopie ervan zijn niet zeer verhelderend. Zo vermeldt een van de stukken dat de patiënt 45 jaar oud is, terwijl u verklaart dat uw moeder tussen de 55 en de 60 jaar oud is (CGVS, p.3). Een ander attest stelt ook dat de patiënt een orthopedisch en handchirurg zag. U heeft geen idee waarom uw moeder die moest raadplegen. U verklaart nog dat men onderzoeken moest doen, maar dat u er verder niets over weet (CGVS, p.3). U legt verder x-rays voor maar weet niet wat er op te zien is: u heeft ze zelf niet bekeken, zo zegt u (CGVS, p.10). Het is merkwaardig dat u bijzonder weinig weet over de zogezegde gezondheidsproblemen van uw moeder. Alleszins wijst uw klaarblijkelijke desinteresse in haar situatie er op dat aan uw beweerde motief voor terugkeer geen geloof kan worden gehecht. Wat u dan wel heeft gedaan in Afghanistan en waar u heeft verbleven, maakt u bijgevolg niet duidelijk.”

Deze motieven worden door verzoeker in zijn verzoekschrift niet betwist, laat staan weerlegd of ontkracht, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De bij het verzoekschrift gevoegde Belgische verblijfstitel van verzoeker doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Aldus blijkt dat de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werd toegekend niet langer bestaan of dermate gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is en dat de commissaris-generaal dan ook op goede gronden toepassing heeft gemaakt van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Ten tijde van het nemen van de beslissing van de commissaris-generaal van 18 juni 2010 tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was er in hoofde van verzoeker immers nog geen sprake van een intern vestigingsalternatief, terwijl er thans voor hem in Kabul een redelijk en veilig vestigingsalternatief aanwezig is. Uit hetgeen voorafgaat blijkt ook dat de verandering van de omstandigheden, met name de mogelijkheid op een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Kabul, een voldoende ingrijpend en niet voorbijgaand karakter in de zin van voormeld artikel 55/5 heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. Daargelaten de situatie in zijn regio van herkomst, beschikt verzoeker in de stad Kabul dus over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat kon de commissaris-generaal op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet met recht besluiten tot de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid om uiteen te zetten waarom hij de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten behouden, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.8. Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN